

ченалъ да ся моли Богу, говорещицъ. „Боже отецъ моихъ Авраама и Исаака, Който ми си заповѣдалъ да ся върнѣхъ въ отечество-то си, до свои-тъ си, Който ми си обреклъ свои-тъ милость, азъ не съмъ достоинъ за всички-тъ благодарѣнія, които ми сѣ ниспосланы отъ Тебе! Кога минахъ прѣзъ Йорданъ, азъ нѣмахъ ничто, освѣнъ тѣхъ тоягъ; нынѣ ся возвращамъ съ двѣ голѣмы стада. Спаси ми отъ рѣцѣ-тъ на брата ми; зашто-то ся боѣхъ, да не дойде да убіе и мене, и дѣца-та съ майкѣхъ имъ.“ Кога настѣпила нощъ, Іаковъ останѣлъ самъ единъ. И дошълъ нѣкой при него и борилъ ся съ него цѣль нощъ, и въ борбѣ-тъ му повредилъ еднѣ-тъ ногъ; оттова Іаковъ осталъ хромъ во всякий си животъ. На сѣмнуване, кога незнаемый искалъ да го остави, Іаковъ ся хванѣлъ за Него и казалъ: „Нѣма да тя пустишъ докѣ не мя благословишь, Тайнственныя-тъ мѣхъ попыталъ: „Какъ ти е имя-то?“—„Іаковъ,“ отговорилъ той.—„Отъ сега,“ казалъ Онзи, „нѣма да тя зовѣтъ вече Іаковъ, нѣ Израиль: зашто-то, ако си ся борилъ съ Бога, то и въ борбѣ съ челоуѣцы ще бѣдешъ силенъ.“—„Тебе какъ тя зовѣтъ?“ попыталъ Іаковъ—„Не пытай за имя-то Ми: то е чудно!“ отговорилъ Господь. Подиръ това го благословилъ и скрылъ ся. За память на това происшествіе, Іаковъ нареклъ онова мѣсто Пенуилъ: зашто-то видѣлъ лице съ лице самага Бога и не умрѣлъ. Вутринѣ-тъ той видѣлъ брата си Исава, че му иде насрѣщъ.

ГЛАВА XXII.

Примиреніе на двама-та брата.

Исавъ живѣялъ въ земѣхъ Сиръ; той станѣлъ челоуѣкъ могуществененъ, богатъ и отдавно былъ забравилъ враждѣ-тъ си къмъ Іакова. Кога му обадили пратены-тъ, че иде братъ му, Исавъ отишълъ съ радость да го посрѣщне, и понеже желалъ да му направи поголѣмъ почетъ, взелъ со себе четиристотинъ